

Det är en skam...

Av **Jan Wålinder**, Professor i psykiatri, Sahlgrenska Universitetssjukhus/Mölndal

att en framgångsrik och progressiv svensk barn- och ungdomspsykiatri skall smutskastas och ifrågasättas. I ett annat sammanhang skrev jag för ett par år sedan en medicinsk ledare som löd ungefär så här:

"Den svenska barn- och ungdomspsykiatri är på offensiven och tendensen är densamma världen över. Det finns en vilja att göra upp med det förgångna och söka ny kunskap för diagnostik, behandling och prevention. Genom entusiastiska och framgångsrika forskare framförallt i Göteborg och Uppsala har vi fått ny viktig kunskap, vilken börjat ta död på gamla, vetenskapligt ogrundade hypoteser kring bl. a. orsakerna till barns- och ungdomars psykiska ohälsa. Den skuldbörda som långt fram i modern tid lagts på föräldrar och vårdnadshavare som orsak till barnens psykiska sjukdomar kan nu förhoppningsvis förpassas till medicinhistoriens skräckkabinett."

För ett par decennier sedan pågick en hetsig debatt kring diagnosen autism. Den tidens motståndare har nu åter ryckt ut denna gång för att bekämpa dem som arbetar för ökad förståelse och behandling av DAMP/ADHD. "Vissa debatter går inte att vinna" skriver ordföranden respektive förbundssekreteraren i Riksföreningen Autism i nummer 1-3/01 av Dagens Medicin. Dit hör, anser de, den debatt som började genom sociologen Eva Kärfve och hennes bok *Hjärnspöken. Damp och hotet mot folkhälsan*. Boken är ett vackert exempel på antiintellektuell, fördomsfull och dogmatisk argumentation och syftar till att inte bara ifrågasätta utan även försöka röja undan de forskningsresultat som framför allt professorn Christopher Gillberg och hans medarbetare presenterat under senare år och som på avgörande sätt fört våra kunskaper framåt. Det värsta i hetskampanjen mot Göteborgsgruppen är inte angreppen från okunniga paramedicinare och massmedier, det kan man i värsta fall stå ut med. Det riktigt allvarliga är att företrädare för den barn- och ungdomspsykiatriska specialiteten - och detta gäller även akademiska lärare på professorsnivå - slutit upp på motståndarnas sida. Detta okunniga engagemang skadar hela specialitetens fortsatta utveckling och tar oss tillbaka till det skräckkabinett av fördomar och bisarrerier jag nämnt här ovan.

Ansvarvilar tungt över den grupp som tydligen ser som sin uppgift att vrida utvecklingen tillbaka. Patienter och anhöriga som under senaste årtiondet sett en ljusning i takt med en stark kunskapsutveckling när det gäller diagnostik och behandling känner sig kränkta och djupt besvikna. Det är emellertid min uppfattning att det finns så många starka, positiva krafter inom barn- och ungdomspsykiatri att den kan överleva även senaste tidens infama påhopp till gagn för såväl vårdsökande som anhöriga. I det långa loppet segrar alltid sanning och fakta. Myter och fördomar och deras förespråkare drar alltid det kortaste strået. Det gäller nu att fortsätta det positiva, konstruktiva utvecklingsarbetet såväl inom den praktiska vården som inom den forskningsinriktade verksamheten. Jag önskar lycka till och fortsatt framgång!